

Nr 178.

Av herr **Nilsson, Theodor, m. fl.**, angående rätten till fiske efter hummer i vissa delar av Bohuslän.

Genom lag den 22 juni 1928 gjordes viss ändring i lagen om rätt till fiske, varigenom bland annat bestämmelsen om fiskerätten inomskärs i Bohuslän något mera preciserades. Förut gällde att där vid öppna havsstranden och utom skären samt i Göteborgs och Bohus samt Hallands län jämväl inomskärs de fiskande av ålder oklandrat med rörligt redskap utövat fiske eller agntäkt vid annans strand annorledes än i lagen var medgivet skulle de vid sådan rätt vara bibehållna. Genom lagändringen infördes i sagda paragraf en bestämmelse så lydande.

I Göteborgs och Bohus samt Hallands län äge varje svensk undersåte även eljest rätt att med rörligt redskap, vartill i förevarande fall hänföres jämväl mindre ålryssja, utöva fiske eller agntäkt vid annans strand; dock gälle härvid i avseende å det vatten, som finnes till och med 180 meter från det ställe invid stranden, där stadigt djup av två meter vidtager, följande undantag:

fiske efter ostron vare strandägaren förbehållet;

i Vette, Tanums och Kville härad have strandägaren allena rätt till fiske efter hummer, dock att, där sådant fiske vid stränderna av en ö och därtill hörande holmar av ålder oklandrat bedrivits jämväl av andra å ön boende än strandägarna, därvid skall förbliva;

fisket efter hummer tillhör ock strandägaren

i Åbyfjorden innanför en linje, som tänkes dragen där kortaste avståndet är mellan Skorvhuvud och andra stranden,

i Brofjorden innanför en linje, som tänkes dragen rätt åt öster från södra änden av Rödhällorna, samt

i Gullmarsfjorden innanför en linje, som tänkes dragen från Lindholmens västligaste udde till sydligaste udden av Finsbolandet.

Lagändringen tillkom efter en omfattande utredning av kammarkollegium rörande fiskerättsförhållandena vid rikets kuster. Denna utredning tillkom förutom på grund av en del petitioner från fiskare i anledning av ett beslut av 1911 års riksdags andra kammare, enligt vilket såsom utredningens syftemål borde uppställas att söka utröna om och i vad mån då gällande lag om rätt till fiske skulle för saltsjöfiskets vidkommande kunna ändras dithän, att den bättre tillgodosåge fiskarebefolkningens intressen och därjämte finge större klarhet i ordalydelsen.

Genom 1928 års lagändring blev hummerfisket visserligen delvis men ej helt fritt i norra delen av Bohuslän.

Äganderätten till vissa holmar och skär synes ej förut ha varit klarlagd och ha fiskare därför oklandrat fått bedriva hummerfiske vid dessa. Vid företagna lantmåterimätningar ha somliga holmar och skär, vilka förut antagits tillhöra kronan, tillförts vissa gårdar. Många av de fiskare, som tidigare fiskat vid dessa holmar, äro ej bosatta å de öar till vilka holmarna numera höra och kunna därför ej för sin rätt till fiske därstädes åberopa lagen.

Av den kungl. propositionen nr 2 den 13 oktober 1927 och de utredningar och yttranden, som föregick och infordrades med anledning av densamma, framgår, att rätt så olika meningar råda om sedvanerättens omfattning beträffande hummerfisket i norra Bohuslän och då någon speciell motivering för det undantag, som gjordes för Vette, Tanums och Kville härad, icke, för så vitt vi kunnat se, finnes, torde den antagna lagen få betraktas som en kompromiss. Vidare kan tilläggas att de för Vette, Tanums och Kville härad i lagen inskrivna bestämmelserna icke äro allmänt godtagna därstädes såsom uttryck för den sedvanerätt som varit rådande.

Av 1935 års fiskeriutredning framgår också oförtydbart att såväl bland fiskarna själva som bland en stor del av ortsbefolkningen den meningen är rådande, att inom somliga orter på grund av sedvanerätt fiskarna ansetts ha större frihet till hummerfiske än vad som stadgats i 1928 års lag.

I anslutning till vad vi här anfört få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t vidtager sådana åtgärder att hummerfisket göres helt fritt inom Vette, Tanums och Kville härad.

Stockholm den 23 januari 1939.

Th. Nilsson.

Karl H. Andersson.

John Gustavson.

Rickard Lindström.

Emil Andersson.
